

חברותא

שבֿת פֿרֿשֿת וַיִּשְׁלַח, ט״ז כֶּסֶלֹו התשפ״ג

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

חֲמוֹר לֶבֶן

מְחֻשָּׁבִים מְסֻלֹו

חֲבוּרוֹתָא: לְפָנַי שְׁהַמְגִיד מִמְזֻרִיטְשׁ הַתְּפִרְסָם וְהַפֶּךְ לְהִיּוֹת רַבִּי, הוּא הָיָה חֵי בְעֵנִיּוֹת וְדִלוֹת. פֶּעַם הִגִּיעַ אֵלָיו אָדָם שֶׁהִשְׁתוּמָם לְרֵאוֹת אוֹתוֹ חֵי בְכֻזָּה מֵצָב עֵלּוּב מִבְּחִינָה חֲמֻרִית.

עָנָה לוֹ הַמְּגִיד: כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ בְּבֵית צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לָנוּ הַכֹּל, אֲבָל בְּדֶרֶךְ (כְּמוֹ אָדָם שִׁיּוֹצֵא לְטִיּוֹל) זֶה לֹא כָּל כֵּךְ מִשְׁנָה... שָׁם אֶפְשָׁר לְהִסְתַּפֵּק גַּם בְּתַנְאִים מִיַּנְיָמְלִיִּים. כֵּךְ גַּם הַחַיִּים שְׁלָנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה הֵם רַק 'בְּדֶרֶךְ'. הַצִּרְכִּים הַגְּשָׁמִיִּים אֵינָם כֹּה חֲשׂוּבִים עַד שֶׁצָּרִיךְ לְהִדָּר בָּהֶם, הַעֲקָר הִיא הַרוֹחֲנִיּוֹת, הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת – זֶה ה'בֵּית' שְׁלָנוּ, שָׁם חֲשׂוּב שֶׁהַכֹּל יְהִיָּה בְּשִׁלְמוֹת.

וּמָה הַקֶּשֶׁר לְפִרְשָׁה?

עִם לֶבֶן גֵּרְתִּי

שְׁלִיחַ/ה: כְּשִׁיעֵקֵב שׁוֹלַח מְלֻאָכִים לַעֲשׂוֹ כְּדִי לְפִיסַּת אוֹתוֹ עַל כֵּךְ שֶׁהוּא לִקַּח מִמֶּנּוּ אֶת הַבְּרָכוֹת, הוּא אוֹמֵר לוֹ: "עִם לֶבֶן גֵּרְתִּי".

רַשִׁי"י מְבִיא עַל כֵּךְ שְׁנֵי פְרוּשִׁים. לְפִי הַפְּרוּשׁ הַרְאִשׁוֹן, יַעֲקֹב אוֹמֵר לַעֲשׂוֹ שְׁאִין לוֹ מָה לְקַנֵּא בּוֹ עַל הַבְּרָכוֹת, כִּי הוּא לֹא הָיָה כֻּזָּה חֲשׂוּב בְּכֹל הַשָּׁנִים בְּהוֹן שְׁהָה

myshliach.net

תּוֹדִיתִנוּ נִתּוּנָה לַמַּעֲרַכַּת 'נִשְׁמַתָּא דְאֻרִייתָא'
עַל עֲזָרְתָם וְהַסְכַּמְתָּם בְּהַדְפַּסַּת הַחֹמְרִים

אצל לָבֵן הָאֶרְמִי. אֵלָּא, "עִם לָבֵן גֵּרְתִּי" – הֵייתִי רַק כְּמוֹ גֵּר וְלֹא נַעֲשִׂיתִי אָדָם חָשׁוּב.

בְּפֶרוּשׁ הַשְּׁנִי דוֹרֵשׁ רַש"י אֶת אוֹתוֹת הַמִּלָּה גֵּרְתִּי – תַרְנ"ג, "עִם לָבֵן גֵּרְתִּי וְתַרְנ"ג מְצוֹת שְׁמֵרְתִּי".

מַה הַקָּשֶׁר?

חֲבוּרוֹתָא: הַפְּרוּשׁ הָרֵאשׁוֹן מוֹבֵן. יַעֲקֹב מְדַבֵּר עִם עֶשׂוֹ בְּשִׁפְהַ שְׁלוֹ. אָבֵל לְפִי הַפְּרוּשׁ הַשְּׁנִי לֹא מוֹבֵן, מִדּוּעַ יַעֲקֹב מְסַפֵּר לַעֲשׂוֹ שֶׁהוּא שְׁמֵר תַרְנ"ג מְצוֹת? לְכַאוּרָה זֶה כָּלֵל לֹא מַעֲנִין אֶת עֶשׂוֹ. וְגַם, הָאֵם יֵשׁ קָשֶׁר בֵּין שְׁנֵי הַפְּרוּשִׁים הַשּׁוֹנִים הָאֵלֶּה, שְׁרַש"י מְבִיא מִמֶּשׁ עַל אוֹתָן מְלִים? הַסְּפוּר עִם הַמַּגִּיד נוֹתֵן לָנוּ כִּמּוֹ...?

הָעֵקֶר תַרְנ"ג

שְׁלִיחַ/ה: כְּשִׁיעֲקֹב הִיָּה אֶצֶל לָבֵן, הוּא לֹא הִרְגִישׁ בְּבֵית', אֵלָּא גֵר. כְּמוֹ אָדָם שְׁנִמְצָא בְּדֶרֶךְ, לֹא בְּמִקוּמוֹ הַטְּבְּעִי – "עִם לָבֵן גֵּרְתִּי". מַה כֵּן עֲנִין אוֹתוֹ? "תַרְנ"ג מְצוֹת שְׁמֵרְתִּי"! זֶה הִיָּה אֶצֶל הָעֵקֶר.

אִז הֲבֵנו אֶת הַקָּשֶׁר בֵּין שְׁנֵי הַפְּרוּשִׁים. אָבֵל לְמָה בְּאֵמַת הוּא מְסַפֵּר אֶת זֶה לַעֲשׂוֹ?

לְרַכֵּב עַל הַחֲמוֹר

חֲבוּרוֹתָא: גַם כְּשִׁיהוּדִי יוֹצֵא ל'דֶרֶךְ' – לְעוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ לוֹ מְשִׁימָה. כֵּן כְּשִׁיעֲקֹב יָרַד לְחָרֵן, הוּא פָּעַל לְזַכֵּךְ אֶת הַחֲמֵרִיּוֹת וְלְהַפְּךְ אוֹתָהּ לְקִדְשָׁה, כְּפִי שֶׁהוּא מַעֲיֵד "וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר". חֲמוֹר זֶה אוֹתוֹת 'חֹמֶר' – הַחֲמֵרִיּוֹת הַפְּכָה לְהִיּוֹת שֶׁל יַעֲקֹב, הִיא הַזְּדַכְכָּה, וּמִצַּד יַעֲקֹב הָעוֹלָם כְּבָר הִיָּה מוֹכֵן לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, שֶׁעֲשׂוֹי לְבוֹא בְּאִפְּן שֶׁל "עֲנִי וְרַכֵּב עַל חֲמוֹר".

אִיךְ יַעֲקֹב פָּעַל אֶת זֶה? עַל יְדֵי שֶׁהוּא הִרְגִישׁ בְּחָרֵן כְּמוֹ 'גֵר' וְחִפְּשׂ רַק אֶת הַתּוֹרָה, הַמְצוֹת וְהַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים.

אֵיכָּה?!

שְׁלִיחַ/ה: כְּעַת בָּא יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ וְאוֹמֵר לוֹ: מִצַּדִּי, הִגִּיעַ הַזְּמַן לְגַאֲלָה. וּמַה אַתָּךְ? אַתָּה כְּבָר מוֹכֵן? הוּא חָשַׁב שְׂגָם עֶשׂוֹ כְּבָר עָשָׂה אֶת הָעֲבוּדָה הַמְטַלֵּת עָלָיו לְהַשְׁתַּחֲרֵר מִהֲרַע שְׁבוּ (כְּפִי שֶׁלְמַדְנוּ בְּפֶרֶשׁת תּוֹלְדוֹת שְׁתַּפְּקִידוֹ הִיָּה לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרוֹ) וְלְדַבֵּק בְּטוֹב.

עַל כֵּן עוֹנִים הַמְּלֵאכִים לְיַעֲקֹב: לְצַעֲרֵנוּ, לֹא. "כְּאֵנוּ אֶל אַחֲיךָ, אֵל עֶשׂוֹ" – הוּא נִשְׂאֵר בְּדִיוֹק אוֹתוֹ עֶשׂוֹ הַרְשָׁע. נוֹתֵרָה עוֹד עֲבוּדָה עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ.

הַלְקָח:

גם אם יהודי מרגיש שלא הכל מסבֵיבו מִשְׁלָם, הוא מִצְדוֹ צָרִיךְ לְהִיּוֹת מוֹכֵן כָּל הַזְמַן לְגֵאֲלָה.

איך מתכוונים? על ידי שמרגישים ב'בית' בקיום התורה והמצוות. ששמחים ממעשה טוב עוד יותר מכל ממתק או משחק.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"א, עמ' 68 ואילך)

שְׁאֵלוֹת:

מה הקשר בין הפרושים על המלה "גִּרְתֵּי"?

מהו החמור?

כיצד נתכונו לגאֵלָה?

יעקב או ישראל?

בפרשה שלנו – וישלח – יעקב חוזר לארץ ישראל ונפגש עם עשו שמוחל לו על הברכות שהוא קבל במקומו מיצחק. בלילה שלפני המפגש, יעקב פוגש עוד מישהו מענין. את המלאך – השר שאחראי בשמים על עשו (לכל אמה יש בשמים את המלאך-השר שלה).

בסיום המריבה ביניהם, המלאך מענין לחזור לומר שירה לפני השם, אך יעקב לא נותן לו לזוז לפני שהוא יברך אותו. בברכה, מודה שרו של עשו שהברכות שייכות ליעקב והוא אומר לו כך:

חברותא: "לא יעקב יאמר עוד שמך" – לא יגידו לך יותר שאתה לקחת את הברכות בעקבה (בתחפום) ובמרמה, כפי שטען עשו.

"כי אם ישראל" – במלה ישראל מסתתרת המלה 'שר'. מעתה יגידו שהברכות הגיעו לך מלכתחלה, בשררה ובגלוי פנים.

בהמשך הפרשה מתגלה השם בעצמו ליעקב, ואומר לו גם: "לא יקרא שמך עוד יעקב, כי אם ישראל יהיה שמך". כאן השם חותם בפיו על שטר מכירת הבכורה ליעקב.

אם כך, מדוע אנחנו ממשיכים עד היום להשתמש בשם 'יעקב אבינו' ולא אומרים 'ישראל אבינו'?

שליח/ה: על פי המסבך בתורת החסידות השמות 'יעקב' ו'ישראל' מבטאים שתי מדרגות שונות בעבודת השם. לכן התורה ממשיכה להשתמש בשני השמות, שהרי "מעשה אבות סימן לבנים" ומשני סוגי ההנהגה של יעקב עלינו ללמד דרך בעבודת השם.

יעקב – שם זה מבטא מעשה שפא מתוך 'עקבה' ותחפום. רבקה הורתה ליעקב ללבש את הבגדים שחמד עשו מנמרד, כדי שאם ימשש אותו יצחק הוא יחשב שזה עשו וכך יעניק לו את הברכות. באמצעות הברכות ("מטל השמים ומשמני הארץ") יוכל יעקב לצבר חמירות ולהפך אותה לרוחניות.

לעמת זאת, השם **"ישראל"** מבטא שהוא שולט על העולם והכל מגיע לו מלכתחלה.

לפעמים האנשים מסביב עלולים להפריע ליהודי לעבד את השם ועליו לעשות תחבולות כמו 'יעקב', אך 'ישראל' מבטא שאף אחד לא מפריע, ולהפך, כלם עוזרים לו לקיים תורה ומצוות.

הלקח:

לזכר תמיד שאנחנו בעצם 'ישראל'. שתמיד יש לנו כוח להתנהג כראוי, גם אם מסביב יש מי שמנסה להפריע לנו.

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

בְּן הַרְבֵּי וּבֶן הַפְּרִיץ

וכוח נמרץ נטש בין הפריץ הקשיש לבין בנו הצעיר. הבן, שהיה יחיד לאביו, בקש לצאת עם כמה מחבריו למסע ציד באחד מיצרות-העד שבסביבות העיר לאווננה. האב, אשר חשש לשלום בנו יקירו, סרב לכך בתקף. הבן גיס לעזרתו את כל הטענות האפשריות, אולם כל אלה לא הצליחו לשכנע את האב החרד.

פתאום השתתק הפריץ. הוא שקע במחשבותיו ונראה כמפליג בדמיונו הרחוק-הרחוק. לאחר זמן-מה התנער ונשא את עיניו אל בנו. "יודע אתה, מוכן אני כי תצא למסע הציד, אולם בתנאי אחד".

התנאי היה מפתיע למדי: "בעיר לאדי מתגורר רב יהודי גדול ונכבד. הוא המנהיג של כל יהודי האזור, וכל מלה היוצאת מפיו קדושה בעיניהם. רוצה אני, כי תסור אל אותו צדיק ותבקש את ברכתו. אם תבטיח לי לעשות כן אתיר לך לצאת עם חבריך למסע הציד". הבן תמה מאוד על התנאי המוזר, אך הבטיח לקימו ויצא לדרכו.

זכרונותיו של הפריץ נשאווהו לימים שבהם כהן כחוקר בבית-הכלא המרפזי שבְּעִיר פְּטְרִבּוּרְג. חקירות רבות נהל בחייו, אבל החקירה של אותו רב יהודי, שהאשם בעוון מרידה במלכות, אינה יכולה להשכח ממנו. זיו פניו, זקנו ההדור, והעקר עיניו עמקות-המבע – אינם משים מלבו לעולם.

הוא זוכר כאלו היה זה אך אתמול את תשובותיו של הרב היהודי לשאלות החוקרים, את החכמה הרבה שהיתה בהן ואת האמת הפנימית שנכרה בכל מלה שלו. הוא מאוד התרשם מאישיותו, ובמדה רבה בזכותו וזכה אותו רב יהודי מפל אשמה ושחרר לחפשי.

אותו רב יהודי היה רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא ומיסד חסידות חב"ד, אשר נכלא באשמת מרידה במלכות, עקב עלילה שמתנגדיו טפלו עליו. הפריץ החוקר, חש אז בברור, כי לפניו נצב איש-אלקים. כעת, כאשר בקש בנו לצאת למסע המספן, החליט כי אם יזכה בנו לראות במו עיניו את אותו רב קדוש, יהיה בכך משום צדוק לספון הפרוץ בנסיעתו.

חששותיו של הפריץ אכן התאמתו. לאחר כמה שבועות שבהם בלה בנו עם חבר מרעיו במסע ציד עתיר הרפתקאות, נתפסו יום אחד בעצומה של סערת גשמים ורוחות. הבן, שהיה בעבי היער, אבד את הקשר עם חבריו. הוא נאלץ להסתתר תחת אחד העצים, כדי להנצל מפגעי הסופה, והמתין עד יעבר זעם. אך הסופה רק גברה. כל נסיון לאתר את הדרך חזרה, היה אבוד מראש.

רק לאחר כמה ימים שככה מעט הסופה. בן הפריץ, היה רטב עד לשד
עצמותיו, רעב וחולה.

פחד נורא קנן בו שלא יעמדו לו פוחותיו לצאת מן היער, והוא יאלץ לסיים
שם את חייו. אולם המזל שחק לו, והוא הצליח למצא את דרך המלך ולצאת
מהיער. דואב בכל גופו הצליח להגיע לאכסניה הראשונה בליאוננה הסמוכה.

למחרת, בעודו קודח מחם, נזכר בהבטחתו לאביו. כעת, כשחש שחייו
נתונים בסכנה, התחזק בו הרצון למלא את בקשתו. הוא אָזר את פוחותיו
ופנה לעיר לחפש אחר הצדיק היהודי, שכל יהודי האזור נשמעים למוצא
פיו.

"הרב שאתה מתכנן אליו, רבי שניאור-זלמן, נסתלק לבית עולמו לפני זמן לא
רב", נדו לו אנשי העיר. בן הפריץ חש צביטה קלה בלבו. עתה לא יוכל למלא
את בקשת אביו. "אבל הוא השאיר בן (הלוא הוא רבי דובער, האדמו"ר
השני של ליובאוויטש, המכונה 'אדמו"ר האמצעי') שאף הוא צדיק וקדוש,
והוא ממלא עתה את מקומו", הוסיפו היהודים.

"והיכן הוא אותו בן?", התעניין בן הפריץ.

"הוא עקר מפאן וקבע את מושבו בעירה ליובאוויטש", נענה.

בן הפריץ לא ידע בעצמו את פשר הדחף העז שחש לקום ולנסע אל בנו של
אותו רב יהודי שאביו כה שבח. למרות חלשתו, עלה על הכרכרה הראשונה
ופנה לעבר ליובאוויטש.

כשהגיע לליובאוויטש, כבר הייתה השעה שעת ליל. לשאלתו, היכן מתגורר
הרב היהודי, בנו של הצדיק מליאוננה, השיבו לו התושבים כי אכן הוא
גור במקום, אלא שהלילה הוא נושא דברי-תורה לפני קהל חסידיו ואין כל
אפשרות להכנס אליו. בנו של הפריץ לא ותר ובקש לדעת היכן בדיוק מופיע
הרב.

בית-המדרש בעירה ליובאוויטש היה מלא מפה אל פה. במרכז השלחן ישב
רבי דובער והשמיע דברי חסידות עמקים ביותר. איש בקהל לא הבחין בבן
הפריץ, שנדחק פנימה כאחד החסידים. נכח המראה שנגלה לעיניו נעתקה
נשימתו. המוני בני-אדם, עומדים על מקומם צופים, בלא להוציא הנה,
ומאזינים ברכוז עצום לדברי רבם.

שעה תמימה עמד שם, מרתק למראה עיניו. לפתע נתן את דעתו על כך,
שהצליח לעמד על רגליו במשך שעה ארוכה ולהתרכז בבהירות בנעשה
סביבו, למרות חלשתו הרבה.

כשיצא משם חש כי בארוח-פלא שבים פוחותיו אליו והיה בטוח כי הדבר
קורה בזכותו של הרב היהודי, בנו של הרב שאביו כה מעריץ. שמחתו הייתה
שלמה עתה על שהתאמץ לעמד בהתחבבותו לאביו.

שנים לאחר מכן, כשבן הפריץ נעשה פריץ בעצמו וכבר היה זקן מפלג מאוד,
גולל פעם את המעשה הזה לפרטיו, באזניו של אחד מחסידיו חב"ד.

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות
לילדי השלוחים שע"י

רצו של שמוע

נוח של משחק

משחק יכול לעשות מה שספורים, דבורים והרבה מלים לא יכולות. הוא מקרב, מבדח והופך את האוירה לקלילה ונעימה יותר. אפשר לשחק מרחוק? דרך הטלפון? בעז"ה הכל אפשרי! מידי חדש יופיע המדור על מנת לחזק ולרענן את הקשר. יש לכם רעיון למשחק? נודה לכם אם תשתפו אותנו בכתבת: hebrew@myshliach.com

הוראות למשחק 'חובה טובה'

המטרה: למצא את הנקודות המשתפות שלנו... במשחק הזה, אנחנו ננסה למצא כמה שיותר מכנים משתפים בין החברותא. איך זה קורה? מקריאים את הקריטריון מהרשימה. והמקריא אומר "מתאים לי יותר.. / לא מתאים לי..". כשלאחריו החברותא (כמובן שמתר לפרט קצת... כדי שיהיה מענין וגם באמת יאפשר הכרות. מתאים לי לאתר לאוטובוס... זה מזכיר לי ש... וכו')

אם הקריטריון מתאים לשניכם, אתם צריכים לעשות משהו מתוך הרשימה ביחד. **לדגמא:** לשתות ביחד מים

במקרה והקריטריון לא מתאים לשניכם, צריך למצא משהו שיש לשניכם בבית שהוא לא רהיט! **לדגמא:** חלצה של myshliach, או ספר

מוכנים? בהצלחה!

הגדרות:

- לקרא ספר או לדבר בטלפון? ים או בריכה?
- לבזבז את הדמי חנפה או לחסך? קניז או חרף?
- להקשיב או לדבר? לעשות דברים לכד או עם האחים?
- לנצח או להפסיד? להתלבש נוח או יפה?
- טיול בטבע או אטרקציה? להלחץ או לקחת בקלות?
- להגיע בזמן או לאחר? לצאת או להשאר בבית?

משימות לדברים המשתפים:

- לשים חפץ כלשהו על הראש לשתות ביחד
- לשבת על שתי כסאות לאחל לאדם הראשון שאנו רואים "שתזכה לעשות נחת רוח לרבי!"
- למצא קשר משפחתי לתת נשיקה למזוזה
- לספר משהו שעדין לא מכירים... למצא חפץ ירק

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

